

gaas ud fra, at et Jagtvaaben ikke hensesættes i ladet Tilstand, da saadant er forbudt. Ej heller kan anbefales Henstillingerne om Forbud mod Salg af Skydevaaben til mindeaarige Personer og mod Salg af Skydevaaben til Personer, som ikke paa en eller anden Maade frembyde Garanti for at ville omgaas Vaabnet paa forsvarlig Maade. En mindreaarig Person, der ønsker sig et Skydevaaben, vil med stor Lethed kunne faa en ældre til at købe det paa hans Vegne, og ogsaa paa anden Maade vil et saadant Forbud let kunne eluderes. En virkelig Garanti for, at en Køber af Skydevaaben vil omgaas Vaabnet paa forsvarlig Maade, er det umuligt at tilvejebringe. At træffe Lovbestemmelser, der ingen reel Betydning har, og som kun vil fremkalde Besværligheder i Handelen, kan ikke anbefales.“

I Henhold hertil har jeg ment det rigtigst ikke at fremsætte noget Lovforslag om Forbud mod Handel med Legetøjsvaaben. Og vel er vi smaa, men gør vi os ikke for smaa, hvis vi i disse Tider, hvor de store Mørsere taler, her i Landet skulde til at lovgive om Handel med Legetøjsvaaben? Kan vi ikke overlade Forældrene at opdrage deres Børn til ikke at lege med Vaaben? Jeg tror ogsaa, man kan give Lovgivningsmagten for vidtgaaende Opgaver, i Retning af at blande sig i saadanne Ting, der meget godt kan afgøres gennem Opdragelse og Familietugt. Jeg kan altsaa ikke imødekomme det Ønske, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen).

Det ærede Medlem fra Vinderup omtalte dernæst Overværgeraadets Stilling og mente, at Overværgeraadet tog sig mere af tyvagtige unge Mandpersoner end af usædelige unge Piger, idet han sagde, at enhver Bestræbelse for at faa Overværgeraadet til at tage sig af saadanne unge Piger strandede paa en Mur, der var uigennemtrængelig. Det ærede Medlem har ikke Ret paa dette Punkt. Jeg tror, Overværgeraadet gør, hvad Lovgivningen efter den bestaaende Tilstand tillader Overværgeraadet at foretage sig i saadanne Sager. Jeg skal for at oplyse dette Forhold med den højtaerede Formands Tilladelse oplæse nogle Skrivelser, som viser baade Værgeraadets, Overværgeraadets og Justitsministeriets Stilling til disse Spørgsmaal, og som, jeg tror, paa den fyldigste Maade gør Rede for det hele. Værgeraadet for Københavns 1ste Værgeraadskreds skriver den 5. Januar 1911 til Overværgeraadet om to Sager, som Politiin-

spektøren havde fremsat, og som vedrørte to Pigebørn, fødte henholdsvis 24. Februar 1893 og 7. Februar 1894, og som henholdsvis var blevet straffet for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov af 30. Marts 1906 § 1 og Lov af 3. Marts 1860 § 2 — altsaa for erhvervsmæssig Utugt og Løsgænger — og advaret af Politiinspektøren i Henhold til førstnævnte Lovbestemmelse — skriver altsaa om disse to Sager saaledes: „Værgeraadet har ikke kunnet erkende, at nogen af disse Sager faldt ind under Børnelovens § 1 a, jfr. § 9, idet man, ganske bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt den Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt uden at have eller søge lovligt Erhverv, kan siges at begaa en strafbar Handling, er af den Opfattelse, at den i den sidstnævnte Paragrafs 2det Punktum nævnte Betingelse ikke foreligger, naar Straf eller Advarsel er anvendt, og saafremt Raadet skulde have antaget sig de paagældende Sager, maatte det derfor være i Medfør af Børnelovens § 1 b, 2det Stykke.

I Henhold til § 1 b, 2det Stykke, formener Værgeraadet, at det kan gribe ind, hvor der er Tale om Begynderfænomener og dette baade i særlige Tilfælde som Tvangsforanstaltning mod Forældrenes Villie og som hjælpende Foranstaltning, hvor Forældrene har Villien, men ikke de fornødne Forbindelser til at tilvejebringe passende Anbringelse; kort sagt: at Værgeraadet kan gribe ind for at *forhindre* unge Piger i at blive Skøger. Derimod mener man ikke, at man efter naturlig Forstaaelse af Loven i Henhold til § 1 b, 2det Stykke, kan gribe ind overfor dem, der allerede er *blevet egentlige Skøger*, og man ser heller ikke, at en Anvendelse af Lovens Regler her vilde svare til Formaalet; man skønner nemlig ikke rettere, end at det, naar egentlige Skøger skal hjælpes paa ret Vej, først og fremmest er en Betingelse, at der er Frivillighed til Stede fra alle Parters Side, men i saa Fald er Værgeraadets Mellemkomst overflødig, særlig da naar paagældende er kommet i Forbindelse med 3die Politiinspektør, der i særlig Grad har de fornødne Forbindelser til at skaffe passende Anbringelse.

Da nu begge de af Politiinspektøren Overværgeraadet forelagte Sager drejer sig om unge Piger, der allerede var saa langt fremme, at de ikke kunde karakteriseres som rene Begyndere, men maatte betragtes som Skøger, har Overværgeraadet heller ikke kunnet erkende, at Sagerne faldt ind under § 1 b, 2det Stykke, og man har der-